

Arrest

nr. 313 233 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 2 mei 2022 samen met haar kinderen H. en E., diende op 4 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen in Litouwen op 1 juni 2021 (Eurodac).

1.2. Op 25 januari 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 25 januari 2024 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/05/2022

Overdracht CGVS: 26/04/2023

U werd op 23 oktober 2023 van 08.43 tot 11.50 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het bijzijn van een tolk die het Tigrinya machtig is. Uw advocaat meester Vandermeersch, loco meester Geleyn, was gans het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en etnisch Tigrinya te zijn. U bent geboren op [...] mei 1990 te May Aha en verklaart daar altijd te hebben gewoond. Na uw huwelijk woonde u echter afwisselend in het dorp van uw echtgenoot, Digsa en in uw dorp May Aha. U ging tot de 8ste graad naar school, maar stopte met school omdat u huwde en uw familie uw scholing niet langer kon betalen. Aangezien uw echtgenoot Eritrea in 2019 verliet, kwam de politie/zijn eenheid hem zoeken. Daar u afwisselend in May Aha en Digsa woonde, werd u nooit aangetroffen.

U verliet Eritrea, mede wegens armoede, tezamen met uw twee kinderen, H.(...), geboren op [...] september 2013 en uw dochter E.(...), geboren op [...] maart 2015, in september 2018 tijdens de tijdelijks grensopening met Ethiopië. U verbleef vervolgens enige tijd in het vluchtelingenkamp Mai Aini, waarna u naar Addis Abeba ging alwaar u 2 jaar en 5 maanden verbleef. Vervolgens reisde u op basis van gezinshereniging met uw echtgenoot naar Litouwen, alwaar u op 1 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef bij aankomst eerst gedurende een week in een kamp en vervolgens woonde u gedurende 7 à 8 maanden bij uw echtgenoot in Kaunas. Uw echtgenoot zou een buitenechtelijke relatie hebben gehad in Litouwen en dwong u tot seksuele handelingen die u niet wilde verrichten. Wanneer u weigerde, werd u door hem met de dood bedreigd. U verklaart ook dagelijks het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld.

Om te ontkomen aan uw echtgenoot reisde u op 4 mei 2022, met behulp van uw neef die uw reis regelde, naar België. Op 4 mei 2022 diende u eveneens in België een verzoek tot internationale bescherming in, in uw naam en die van uw kinderen, die op uw bijlage staan.

U legt ter staving van uw verzoek een kopie neer van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (zie Eurodac Hit dd. 17/01/2024) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Litouwen. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Litouwen, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 17/01/2024 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Litouwen op 1 juni 2021. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

Dienaangaande dient opgemerkt dat u wat betreft de toegekende beschermingsstatus in Litouwen tegenstrijdige verklaringen aflegt waardoor u geen correct zicht biedt op uw werkelijke verblijfsstatus aldaar. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken erkend te zijn in Litouwen en na drie maanden uw documenten, m.n. verblijfstitel en identiteitskaart te hebben verkregen. Uw documenten zou u in Litouwen hebben achtergelaten. Wat betreft uw echtgenoot uitte u voor de Dienst Vreemdelingenzaken het vermoeden dat hij erkend zou zijn in Litouwen (zie verklaring DVZ, vraag 22 en 32). Tijdens het persoonlijk onderhoud op

het CGVS verklaart u via gezinshereniging naar Litouwen te zijn gegaan, bij aankomst een week in een kamp te hebben gezeten, alwaar u werd bevraagd over Eritrea, en vervolgens bij uw echtgenoot te zijn ingetrokken. U meent echter geen internationale bescherming te hebben gevraagd in Litouwen, en binnen de drie maanden ontving u een identiteitskaart en een paspoort. U verklaart niet te weten wat er in de identiteitskaart of in het paspoort stond, welke kleur het had, noch wanneer het vervalt, en u liet de documenten achter in Litouwen. Ook de telefoon waarop de kopieën van uw documenten stonden, liet u in Litouwen. Uw echtgenoot ontving ook een brief, maar u kent de inhoud niet. U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of u de vluchtelingenstatus kreeg in Litouwen, herhaalt u bij aankomst in een kamp te zijn geplaatst en niet te weten of het iets te maken heeft met bescherming. Na herhaaldelijk vragen, geeft u toe de vluchtelingenstatus te hebben in Litouwen, en op de vraag hoe u dit weet, geeft u aan het te hebben ontdekt wanneer u uw identiteitskaart en paspoort werd gegeven – waarvan u eerder beweerde niet te hebben geweten wat erin stond. U volhardt echter in de onmogelijkheid om bewijsstukken neer te leggen van uw status in Litouwen. U verklaart dat uw kinderen eveneens identiteitsdocumenten en paspoorten hadden in Litouwen, dewelke u eveneens achterliet (zie notities, p. 8-12). Ook wat betreft uw reis van Litouwen naar België zijn uw verklaringen weinig geloofwaardig. Uw neef, die in Nieuw-Zeeland, dan wel Zwitserland, zou wonen, zou met iemand op de luchthaven hebben gepraat en uw documenten, noch die van uw kinderen, werden tijdens uw reis van Litouwen naar België opgevraagd, wat niet aannemelijk is. U lijkt uw verblijfsdocumenten en werkelijke status in Litouwen voor de Belgische asielinstanties te willen verbergen. Uit de Eurodac Hit van 17/01/2024 blijkt immers ontegensprekelijk dat u wel over internationale bescherming beschikt in Litouwen.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23/10/2023 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Litouwen in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico

op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen het slachtoffer bent geworden van huiselijk geweld en doodsb bedreigingen, door uw echtgenoot, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Litouwen u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Uw verklaringen betreffende de stappen die u zou hebben ondernomen tegen uw echtgenoot zijn allesbehalve duidelijk.

U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u hulp probeerde te zoeken in Litouwen, geeft u aan het niet te hebben kunnen doen daar u de taal niet beheerste. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zelfs niet trachtte om hulp te zoeken. U immers gevraagd of u naar de politie ging, geeft u aan niet zeker te zijn, maar te vermoeden één keer te zijn geweest en veel problemen te hebben om u alles te herinneren. Gevraagd om u te proberen te herinneren of u naar de politie ging, stelt u de vragen over het deel van de politie niet te begrijpen en uzelf niet te zijn en niet te weten wat u antwoordt op de gestelde vragen, wat niet blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. U gevraagd hoe dat komt, stelt u in een positie te zijn waar u het juiste of foute niet kan zeggen en enkel het verhaal wat u achterliet te zien, wanneer vragen over uw echtgenoot worden gesteld. Deze problemen lijken zich voornamelijk te manifesteren wanneer de problemen met uw echtgenoot worden besproken, maar een attest tot staving ervan legt u niet neer (zie *infra*). Hoewel het CGVS kan inzien dat praten over een moeilijke periode in uw leven geen evidentie is, is het echter geen detail dat u al dan niet naar de politie bent geweest, en legt u geen aannemelijke verklaring af voor uw vergetelheid hieromtrent. U verder tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd of u naar de politie ging, herhaalt u dat niet meer te weten en gevraagd hoe dat komt, stelt u niet zeker te zijn, wat toch danig verwondert (zie notities, p. 22-23). U vertelde uw familie evenmin over uw problemen met uw echtgenoot, omdat uw vader een langdurige ziekte heeft en u hen geen problemen wilde veroorzaken. Ze

weten echter wel dat u in België bent en u zal hen alles vertellen, wanneer de tijd rijp is (zie notities, p.17). Uw neef, die u zou hebben geholpen om naar België te komen, vertelde u wel over uw problemen. Op andere manieren zocht u evenmin hulp: met uw sociaal assistente kon u enkel communiceren via uw man omdat u de taal niet machtig was en u slaagde er niet in om een van de twee vertalers te bereiken. U zou hebben geprobeerd om hen te bereiken, maar er niet zijn in geslaagd (zie notities, p. 22). Nog gevraagd of u in Litouwen probeerde te wonen zonder uw echtgenoot, meent u slechts korte tijd ergens te zouden hebben kunnen wonen vooraleer u zou worden gedood, aangezien hij u dag en nacht bedreigde.

Nog gevraagd of u zich vandaag, zonder uw man, in Litouwen zou kunnen vestigen, stelt u dat te kunnen doen indien u er vredevol zou hebben geleefd, doch voor eens en voor altijd afscheid te hebben genomen van Litouwen en uw man en uw leven in België te leiden. U dezelfde vraag nogmaals gesteld, geeft u aan het niet te weten omdat uw eerste indruk in Litouwen niet goed was aangezien u er werd mishandeld en gefolterd en dat u (niet geattesteerde) psychologische problemen of schade heeft meegemaakt (zie notities, p. 23).

Rekening houdend met het voorgaande, dient echter vastgesteld dat u slechts beperkte stappen heeft ondernomen om uw rechten in Litouwen te doen gelden, en u niet aannemelijk maakt dat bij terugkeer naar Litouwen uw grondrechten als internationaal beschermeling niet zullen worden geëerbiedigd.

Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft in Litouwen, en ten tijde van uw interview voor Dienst Vreemdelingenzaken veel stress te hebben ervaren, en een tijdje een antidepressivum te hebben genomen en een psycholoog te hebben geconsulteerd, dient opgemerkt dat u op het CGVS aangeeft niet langer medicatie te nemen en niet meer te worden opgevolgd door een psycholoog. U gaf bovendien aan dat het geweldig met u gaat. U legt overigens geen documenten neer die betrekking hebben op de psychologische problemen die u zou hebben gekend. Dienaangaande dient nog opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud de kans werd gegeven om het interview stop te zetten en op een andere keer te hervatten, wat u niet wenste te doen (zie notities, p.5-6, p.12 en p.19).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen nog geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, integratie en onderwijs, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U geeft aan niet te hebben gewerkt in Litouwen en gevraagd hoe dat kwam, stelt u dat uw echtgenoot werkloos was en hij u zei stil te zijn en weg te gaan wanneer u hem vroeg of u kon werken. Evenmin kreeg u, met uitzondering van de periode van een week in het kamp, taallessen, omdat de taal leren niet belangrijk voor u was en uw echtgenoot u ook niet zei om naar school te gaan. Uit bovenstaande blijkt kortom dat u slechts zeer beperkte stappen heeft gezet om uw positie in Litouwen te verbeteren. Uw kinderen gingen overigens wel naar school (zie notities, p. 20-21).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie, uw gebrek aan netwerk en uw problematische mentale gezondheidstoestand in het verleden (zie supra), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Het door u neergelegde document, de kopie van de identiteitskaart van uw moeder, heeft betrekking op uw Eritrese herkomst/nationaliteit en wijzigt als dusdanig bovenstaande conclusie, waar uw terugkeer naar Litouwen centraal staat, niet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 06/11/2023. Er werden geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Litouwen en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 en 8 van het EVRM, artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 32 van de grondwet, van artikelen 39/60, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de gelijkheid der wapens, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht, van de redelijke termijn.”

Verzoekster wijst op de gedeelde bewijslast en de samenwerkingsplicht. Verzoekster verwijst naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad en het Hof van Justitie hieromtrent.

Verzoekster wijst op de nietigheid door het gebrek aan een administratief dossier. Zoals blijkt uit stuk 3 verzocht de advocaat van verzoekster meermaals het administratief dossier te mogen ontvangen. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de procedure voor de Raad een schriftelijk karakter heeft. In dat opzicht is de kennisneming van het administratief dossier van cruciaal belang teneinde de inhoud ervan te kunnen nagaan, de verklaringen van de verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor Vreemdelingen en Staatlozen te besturen, evenals de stukken en de

elementen die het dossier bevatten en waarop de commissaris-generaal zijn beslissing staaft, te kunnen onderzoeken. *In casu* wordt in de bestreden beslissing meermaals verwezen naar het administratief dossier, dat verzoekster niet heeft kunnen onderzoeken. Daarbij voorziet artikel 32 van de Grondwet dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en om er een kopie van te kunnen verkrijgen. Deze voorziening is voor de procedure voor de Raad doorslaggevend omwille van haar schriftelijk karakter en het feit dat geen nieuwe middelen mogen worden opgeworpen ter zitting (artikel 39/60, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Om die reden is het overmaken van het administratief dossier van cruciaal belang in de procedure voor de Raad en dient de litigieuze beslissing te worden vernietigd. Het gebrek aan het overmaken van het administratief dossier belet een efficiënte verdediging van verzoekster. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad dat een gelijkaardige situatie behandelde. In dit arrest stelde de Raad dat de rechten van verdediging werden geschonden, ook al had verzoeker de mogelijkheid het dossier ter griffie te raadplegen. Men kan in huidig geval enkel tot hetzelfde besluit komen zodat de litigieuze beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekster wijst verder op de schending van de redelijke termijn. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard 1 jaar 9 maanden na het indienen van het verzoek omwille van een status in Litouwen. Door zolang te hebben getreuzeld in het onderzoek van de zaak en het nemen van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing heeft de commissaris-generaal niet zorgvuldig gehandeld. De beslissing werd namelijk niet naar de principes van behoorlijk bestuur genomen.

Artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 33, tweede lid, a), van de Richtlijn 2013/32/EU voorziet in de mogelijkheid om een verzoek niet-ontvankelijk te verklaren in het geval dat een verzoeker geniet van een internationale bescherming in een andere lidstaat. Er bestaat dusdanig geen plicht om een verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker in een andere lidstaat een statuut verkreeg, maar wel een mogelijkheid.

Betreffende de laatste hypothese mag trouwens niet uit het oog verloren worden dat het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt dat een lidstaat generlei mag tolereren dat een verzoeker zich bij terugkeer in de lidstaat die hem een bescherming verleende zich een situatie zou bevinden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM in combinatie met artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten. Verzoekster geeft aan dat zij bij terugkeer zou worden blootgesteld aan ernstige schendingen van de mensenrechten of aan daden van vervolging bij terugkeer naar Litouwen. In het kader van een beroep tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid, dient de Raad *“een daadwerkelijk rechtsmiddel”* te verzekeren dat *“een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU”* te verzekeren conform artikel 46, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen leggen uit dat elke beslissing correct moet gemotiveerd worden. De correcte motivering moet zowel op een correcte feitelijke wijze als op een correcte juridische wijze geschieden. *In casu* kunnen we onder de lager uitgezette grieven vaststellen dat de litigieuze beslissing faalt in beide motiveringsluiken zodat het Commissariaat-generaal de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

De commissaris-generaal ging niet na welke de gevolgen zijn voor verzoekster die stelt niet meer in het bezit te zijn van haar verblijfskaart en reisdocument, noch die van haar kinderen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot in haar arrest nr. 272 124 van 29 april 2022 dat de commissaris-generaal niet kon aantonen dat verzoekers zonder geldige verblijfstitel in Griekenland er bij terugkeer niet zouden terechtkomen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM. Deze redenering moet *in casu* ook worden gevolgd.

De commissaris-generaal heeft aldus noch rekening gehouden met de actuele situatie van de verzoekster noch met de huidige situatie in Litouwen terwijl zij een onderzoek *ex nunc* dient uit te voeren en hierbij moet steunen op alle elementen die voorhanden zijn conform artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Ten derde blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op heden nog steeds van enige bescherming zou genieten, dat zij in haar (sociale) rechten zal worden hersteld (ook al hebben deze nooit echt bestaan) en dat de commissaris-generaal naar dit alles onderzoek heeft gedaan.

De commissaris-generaal haalt niets aan over de actuele situatie in Litouwen terwijl uit de huidige omstandigheden in Litouwen volgt dat als verzoekster vandaag wordt teruggestuurd naar Litouwen, zij niet in haar (fundamentele) rechten zal worden hersteld en er een menswaardig leven zal kunnen leiden zonder inbreuk op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoekster kan in Litouwen geen

beroep doen op een effectieve bescherming door de overheidsdiensten. Verzoekster verwijst naar en citeert uit landeninformatie die dit bevestigt.

De commissaris-generaal heeft zich niet gebogen over de mogelijkheid tot huisvesting bij terugkeer. Nochtans impliceert de afwezigheid van toegang tot woning *an sich* dat verzoekster wordt geplaatst in onmenswaardige levensomstandigheden die onder punt 90 van het voornoemde arrest "*Ibrahim e.a.*" van 19 maart 2019 worden bestempeld als elementaire behoeften waarvan de schending wordt aanzien als een voldoende zwaarwichtige inbreuk op het verbod van artikel 4 van het Handvest (en bijgevolg artikel 3 van het EVRM) teneinde het verzoek ontvankelijk te verklaren. Dat de inbreuk op voorgaande artikelen des te schrijnender is in afwezigheid van toegang tot water en elektriciteit evenals tot enige uitkering om deze omstandigheden te verhelpen. De commissaris-generaal heeft in werkelijkheid geen onderzoek gevoerd naar de echte levensomstandigheden in de welke verzoekster verkeerde. De houding van de commissaris-generaal ontbeert aan zorgvuldigheid.

Verder wordt de toegang tot de gezondheidszorg belet en staat Litouwen gekend voor racisme jegens personen van Afrikaanse afkomst. Uit de artikelen die verzoekster vermeldt blijkt duidelijk dat vreemdelingen een specifiek geviseerde groep vormen in Litouwen die wordt vervolgd en wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende handelingen (artikel 3 van het EVRM), zodat verzoekster de internationale bescherming moet worden verleend.

Tot slot vormt het feit dat verzoekster bescherming werd toegekend in Litouwen een belangrijke aanwijzing dat zij in België evenzeer aanspraak kan maken op de internationale bescherming.

3.1.2. In een aanvullende nota van 24 juli 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- "*Lithuania 2022 Human Rights Report*", gepubliceerd door United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor;
- "*Human Rights in Lithuania*", gepubliceerd door Amnesty International, 2023-2024;
- "*EMN Annual Report on Migration and Asylum*", 2022;
- "*EMN Country Factsheet Lithuania*", 2022.

3.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107)."

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekster internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Litouwen. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat: *“Uit de elementen die voorhanden zijn (zie Eurodac Hit dd. 17/01/2024) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Litouwen. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.”*

3.3. Allereerst wijst de Raad erop dat, in de mate dat verzoeksters advocaat de kopie van het administratief dossier had willen ontvangen, verzoekster overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117 862; RvS 11 juni 2003, nr. 120 369), zoals ook artikel 41, lid 2, b), van het EU-Handvest deze lijkt te voorzien. Conform artikel 32 van de Grondwet heeft ieder *“het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”*.

Het inzagerecht laat verzoekster of haar advocaat bijgevolg toe om het dossier bij het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekster echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van haar verdediging en het haar toekomt om op diligente en alerte wijze die verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het Commissariaat-generaal te krijgen.

Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster of haar advocaat geen toegang zou hebben verkregen tot het administratief dossier. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij geen gebruik kon maken van dit inzagerecht, te meer uit het administratief dossier blijkt dat zij op geen enkel moment inzage heeft gevraagd zodat zij de eventuele schending van het inzagerecht niet dienstig kan aanvoeren. Immers, uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeksters advocaat vroeg om een kopie van het administratief dossier door te sturen, doch niet dat zij verzocht om inzage in het dossier.

Bovendien kon verzoekster en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van hun inzagerecht bij de Raad. Zij hadden dus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier. Er is aldus geen sprake van een schending van de rechten van verdediging.

Waar verzoekster verder wijst op de schending van de redelijke termijn, benadrukt de Raad dat de wet aan het overschrijden van de termijn vermeld in artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet geen sanctie verbindt. Er zijn verder geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid, van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekster maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn dan ook niet aannemelijk.

In zoverre verzoekster argumenteert dat de commissaris-generaal niet is nagegaan welke de gevolgen zijn van het feit dat zij niet meer in het bezit is van haar verblijfskaart en reisdocument, noch die van haar kinderen, wijst de Raad erop dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat zij thans niet langer over internationale bescherming zou beschikken in Litouwen. In dit verband stelt artikel 24 van de Richtlijn 2011/95/EU dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, dat verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar zijn. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Richtlijn 2011/95/EU). Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van mening dat na onderzoek van de elementen in het administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat verzoekster werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die haar werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat verzoeksters status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van verzoeksters status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster

niet zou kunnen terugkeren naar Litouwen, of dat, mocht dit het geval zijn, haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Litouwen en alle andere EU-lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overwegingen 84-85 e.v.). Verzoekster kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantoont dat de door Litouwen geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Litouwen sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoeksters terugkeer naar Litouwen tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekster niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat haar levensomstandigheden in Litouwen de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er in Litouwen moeilijkheden zijn qua huisvesting en dat de toegang tot gezondheidszorg beperkt is aldaar. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoekster niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). De Raad herneemt de motieven van de bestreden beslissing aangaande de levensomstandigheden in Litouwen:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen nog geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, integratie en onderwijs, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwiegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U geeft aan niet te hebben gewerkt in Litouwen en gevraagd hoe dat kwam, stelt u dat uw echtgenoot werkloos was en hij u zei stil te zijn en weg te gaan wanneer u hem vroeg of u kon werken. Evenmin kreeg u, met uitzondering van de periode van een week in het kamp, taallessen, omdat de taal leren niet belangrijk voor u was en uw echtgenoot u ook niet zei om naar school te gaan. Uit bovenstaande blijkt kortom dat u slechts zeer beperkte stappen heeft gezet om uw positie in Litouwen te verbeteren. Uw kinderen gingen overigens wel naar school (zie notities, p. 20-21).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie, uw gebrek aan netwerk en uw problematische mentale gezondheidstoestand in

het verleden (zie supra), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).”

Met de algemene verwijzing dat de commissaris-generaal geen informatie heeft bijgevoegd over de situatie in Litouwen, toont verzoekster niet aan dat zij bij een terugkeer naar Litouwen buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoeksters persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. Het louter herhalen van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over haar levensomstandigheden is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen met betrekking tot verzoeksters persoonlijke omstandigheden. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Litouwen zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekster *in concreto* aantoonst dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Litouwen.

Bij gebrek aan andere dienstige argumenten in het verzoekschrift, worden de overige motieven van de bestreden beslissing eveneens door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij verzoekster zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoekster rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoekster om internationale bescherming is gelegd. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP